

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА

7 март 2013 година *

„Обжалване — Обезпечително производство — Концентрации на предприятия — Европейски пазар на електроенергия — Придобиване на контрол върху Segebel SA от EDF — Решение, с което концентрацията се обявява за съвместима с общия пазар, при условие че EDF спази поетите от него ангажименти — Отказ на Комисията да продължи срока, определен за изпълнение на ангажиментите на EDF — Понятия за неотложност и за значителна и непоправима вреда“

По дело C-551/12 P(R)

с предмет жалба на основание член 57, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 30 ноември 2012 г.,

Électricité de France SA (EDF), установено в Париж (Франция), за което се явяват А. Creus Carreras и А. Valiente Martin, abogados,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват г-н С. Giolito и г-н S. Noë, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА,

след като изслуша първия генерален адвокат г-н N. Jääskinen,

постанови настоящото

Определение

- 1 С жалбата си **Électricité de France SA (EDF)** (наричано по-нататък „EDF“) иска отмяна на Определение на председателя на Общия съд на Европейския съюз от 11 октомври 2012 г. по дело **Électricité de France/Комисия** (T-389/12 R, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което същият отхвърля молбата му за постановяване на временни мерки във връзка с Решение C(2012) 4617 окончателен на Комисията от 28 юни 2012 година (наричано по-нататък „спорното решение“), съдържащо отказ да се продължи срокът, определен за изпълнение на някои от поетите от него ангажименти съгласно Решение C(2009) 9059 от

* Език на производството: английски.

12 ноември 2009 г. за разрешаване на концентрацията с цел придобиване на изключителен контрол върху активите на предприятието Segebel от Électricité de France (преписка COMP/M.5549 — EDF/Segebel).

Правна уредба, обстоятелства в основата на спора и производство пред съдията по обезпечителното производство

2 Правната уредба и обстоятелствата в основата на спора са обобщени в точки 1—5 от обжалваното определение, както следва:

„1 С Решение C(2009) 9059 от 12 ноември 2009 година на основание на член 6, параграф 1, буква б) и член 6, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия [„регламент за сливанията на ЕО“] (ОВ L [24], стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201) Комисията на Европейските общности разрешава концентрация с цел придобиване на изключителен контрол върху активите на белгийското предприятие Segebel от жалбоподателя [EDF], при условие че той спази двата ангажимента, които ѝ е предложил с оглед отстраняване на съмненията относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар (преписка COMP/M.5549 — EDF/Segebel).

2 През юли 2011 г. жалбоподателят прехвърля проекта „Dils-Energie“, свързан с изграждане на електрическа централа, и с това изпълнява първия си ангажимент.

3 Съгласно втория ангажимент жалбоподателят е длъжен да прехвърли на подходящ приобретател още един проект, свързан с изграждане на електрическа централа — проектът „Nest-Energie“, в случай че до 30 юни 2012 г. не реши окончателно самият той да инвестира в него.

4 Като се позовава на значителните и трайни промени, настъпили на белгийския пазар на електроенергия след приемането на Решение C(2009) 9059 за разрешаване на концентрацията, които не можели да се предвидят през 2009 г., на 14 май 2012 г. жалбоподателят изпраща писмо на Комисията, в което твърди, че за него, както и за всеки друг оператор на пазара е невъзможно до изтичането на определения срок, а именно 30 юни 2012 г., да реши окончателно дали да инвестира в проекта „Nest-Energie“. Поради това той моли Комисията[каквато възможност предвижда клаузата относно измененията, съдържаща се в раздел 4 от ангажиментите,] да удължи посочения срок до 31 декември 2014 г.

5 С[ъс спорното] решение Комисията отказва да уважи молбата за удължаване на срока, като същевременно предоставя на жалбоподателя допълнителен срок от три месеца и половина, тоест до 15 октомври 2012 г. [...].“

3 С жалба, депозирана в секретариата на Общия съд на 5 септември 2012 г., жалбоподателят иска отмяна на спорното решение.

4 С отделни актове, депозирани в секретариата на Общия съд на същата дата, жалбоподателят подава искане за разглеждане на делото по реда на бързо производство на основание член 76а от Процедурния правилник на Общия съд и молба за обезпечение, като иска от председателя на Общия съд:

— да разпорежи продължаване на срока, предоставен му за вземане на окончателно решение дали да инвестира или да прехвърли проекта „Nest-Energie“, до произнасянето на Общия съд по съществуващото на жалбата,

— да не се произнася по съдебните разноски.

- 5 В писменото си становище Комисия моли съдията по обезпечителното производство да отхвърли посочените искания.

Обжалваното определение

- 6 След като в точка 10 от обжалваното определение напомня, че двете условия, отнасящи се съответно до неотложност и до *fumus boni juris*, са кумулативни, в точка 13 и сл. от същото председателят на Общия съд най-напред разглежда въпроса дали условието за неотложност е изпълнено.
- 7 В точка 14 от обжалваното определение председателят на Общия съд отбелязва, че според EDF неотложността била вътрешноприсъща за спорното решение, тъй като с него той се задължавал да прехвърли определени активи в полза на (потенциален) конкурент и след като извършел това, възстановяването на предишното положение щяло да бъде невъзможно. Освен това съгласно доводите на EDF измерването на причинените по този начин вреди щяло да бъде почти невъзможно, тъй като те щели да се търпят за неопределено време, а незабавното прехвърляне било свързано със сериозен риск за продажба на загуба.
- 8 Като напомня в точка 15 от обжалваното определение, че неотложността на молба за обезпечение трябва да се преценява с оглед на необходимостта от постановяване на неокончателно решение, за да се избегне значителна и непоправима вреда за страната, която иска временните мерки, в точки 16—18 от споменатото определение председателят на Общия съд посочва, че в случаите, когато твърдяната вреда е от финансов порядък, исканите временни мерки са обосновани, ако е видно, че при непостановяването им жалбоподателят би изпаднал в положение, което би могло да застраши финансовата му жизнеспособност до момента на постановяване на решението, с което се слага край на производството по разглеждане на жалбата му по същество, или че пазарните му дялове биха се променени значително с оглед по-специално на размера на оборота на предприятието му, както и характеристиките на групата, към която принадлежи. Поради това според председателя на Общия съд текстът на молбата за обезпечение трябва да съдържа конкретни и точни данни, подкрепени с подробни документи, които да очертават ярна и цялостна картина на финансовото положение на жалбоподателя и да позволяват да се оценят точните последици, които вероятно биха възникнали при непостановяването на поисканите мерки.
- 9 В точки 19—21 от обжалваното определение председателят на Общия съд приема, че твърдяната в случая вреда очевидно следва да се квалифицира като вреда от чисто финансов порядък, като EDF само изразява съмнения относно възможността тя да бъде измерена. В този смисъл той констатира, че в молбата си за обезпечение EDF се е въздържало да предостави каквато и да било информация относно размера и оборота на предприятието си и че следователно не е очертало ярна и цялостна картина на финансовото си положение. Освен това председателят на Общия съд отбелязва, че EDF дори не е посочило, че принадлежи към групата на EDF, както и не е уточнило и финансовото ѝ положение.
- 10 Поради това в точки 22—24 от обжалваното определение председателят на Общия съд заключава, че EDF не е доказало, че твърдяната финансова вреда е достатъчно значителна, за да обоснове налагането на исканите временни мерки. Той констатира, че EDF по-специално не е доказало, че при непостановяването на поисканите временни мерки би изпаднало в положение, което би могло да застраши самото му съществуване или да промени значително пазарните му дялове. Поради това председателят на Общия съд приема, че твърдяната неотложност не е установена и твърдяната от жалбоподателя финансова вреда не може да обоснове налагането на исканите временни мерки.

- 11 Накрая, в точки 25 и 26 от обжалваното определение от съображения за изчерпателност председателят на Общия съд добавя, че твърдяната финансова вреда би трябвало да е по-малка от стойността на необходимата за реализирането на проекта „Nest-Energie“ инвестиция, оценявана на 800 милиона евро. В този смисъл, като взема предвид обстоятелството, че съгласно публични източници, а именно публикувания на уебсайта на групата EDF отчет за 2011 г., общият оборот на групата за 2011 г. възлиза на повече от 65 милиарда евро, председателят на Общия съд приема, че изглежда изключено квалифицирането като значителна на вредата, която би могла да се причини на жалбоподателя било от прехвърлянето на активи на дружество, на което да се възложи изпълнението на проекта „Nest-Energie“, било от негово окончателно решение сам да инвестира в посочения проект.
- 12 В точки 27 и 28 от обжалваното определение председателят на Общия съд отхвърля подадената от EDF молба за обезпечение поради липса на неотложност, без да разгледа дали твърдяната вреда е непоправима.

Производство пред Съда и искания на страните:

- 13 EDF иска от Съда:
- да отмени обжалваното определение и да наложи временните мерки, поискани от Общия съд в рамките на дело T-389/12 R, а именно да отложи датата, на която EDF трябва да вземе окончателно решение дали да инвестира или да прехвърли проекта „Nest-Energie“, до постановяването на решение на Общия съд по жалбата за отмяна на спорното решение,
  - при условията на евентуалност, да отмени обжалваното определение и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,
  - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски и
  - да проведе изслушване с цел изясняване на разглежданите правни въпроси.
- 14 В становището си, депозирано в секретариата на Съда на 21 декември 2012 г., Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата или при условията на евентуалност да отхвърли молбата за обезпечение и да осъди EDF да заплати съдебните разноски.
- 15 На 28 януари 2013 г. се провежда поисканото от жалбоподателя изслушване на становищата и на отговорите на въпроси на страните.

По жалбата

- 16 В подкрепа на жалбата си EDF се позовава на пет основания, изведени съответно от:
- нарушение на правото на ефективни правни средства за защита,
  - нарушение на правото на справедлив съдебен процес,
  - нарушение на принципа на равно третиране,
  - грешка в преценката относно правното понятие за неотложност,
  - при условията на евентуалност, явна грешка в преценката на относимите факти при определянето на правното понятие за неотложност.

- 17 Най-напред следва да се разгледа четвъртото основание, изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с понятието за неотложност, което основание се разделя на три части.
- 18 На първо място, EDF оспорва приетото от председателя на Общия съд, че условията, необходими за налагане на временни мерки, и по-специално тези, които са свързани с *fumus boni juris* и с неотложността, са напълно отделни, докато в действителност те били взаимосвързани, като условието за *fumus boni juris*, което имало подчертано значение в случая, трябвало да окаже влияние върху преценката на условието за неотложност.
- 19 На второ място, обжалваното определение било опорочено от грешка по отношение на понятието за значителна вреда. Съгласно съдебната практика значителна била само вредата, която не е нищожна. Логиката на председателя на Общия съд в споменатото определение на практика водила до погрешното заключение, че причинена на голямо предприятие вреда никога не може да бъде значителна. В подкрепа на доводите си EDF се позовава на Определение на председателя на Съда от 16 януари 1975 г. по дело *Johnson & Firth Brown/Комисия* (3/75 R, Recueil, стр. 1), с което се уважава искането на жалбоподателя за налагане на временна мярка чрез отмяна на задължението за *British Steel Corporation* да препродаде определени активи. EDF посочва също, че в случая, по който е постановено Решение на Общия съд от 22 октомври 2002 г. по дело *Schneider Electric/Комисия* (T-77/02, Recueil, стр. II-4201), Комисията имплицитно признава неотложността на положение, при което съответното предприятие е длъжно да препродаде вече придобити акции, след като е сключила с него взаимно споразумение за продължаване на срока за извършване на препродажбата.
- 20 На трето място, председателят на Общия съд допуснал грешка при прилагане на правото, като квалифицирал претърпяната от EDF вреда като „от чисто финансов порядък“.
- 21 В това отношение, доколкото с първата част от четвъртото си основание жалбоподателят поддържа, че условията, необходими за налагането на временни мерки, са взаимосвързани, като това за *fumus boni juris*, за което твърди, че има подчертано значение в случая, трябвало да окаже влияние върху преценката на условието за неотложност, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика и в съответствие с посоченото от председателя на Общия съд в точка 10 от обжалваното определение споменатите условия са кумулативни и следователно, ако едно от тях не е изпълнено, молбата за обезпечение трябва да се отхвърли (Определение на председателя на Съда от 14 октомври 1996 г. по дело *SCK и FNK/Комисия*, C-268/96 P(R), Recueil, стр. I-4971, точка 30, Определение на председателя на Съда от 17 декември 1998 г. по дело *Emesa Sugar/Комисия*, C-364/98 P(R), Recueil, стр. I-8815, точка 47 и Определение на председателя на Съда от 25 октомври 2012 г. по дело *Hassan/Съвет*, C-168/12 P(R), точка 22).
- 22 В рамките на цялостното разглеждане на обстоятелствата съдията по обезпечителното производство разполага с широко право на преценка и с оглед на особеностите на случая е свободен да определи както начина, така и реда, по които трябва да се проверят различните условия, тъй като няма норма от правото на Съюза, която да му налага предварително установена схема за анализ при преценката на необходимостта от постановяване на временни мерки (Определение на председателя на Съда от 19 юли 1995 г. по дело *Комисия/Atlantic Container Line и др.*, C-149/95 P(R), Recueil, стр. I-2165, точка 23 и Определение на председателя на Съда по дело *Emesa Sugar/Комисия*, посочено по-горе, точка 44).
- 23 В този смисъл не е изключено съдията по обезпечителното производство да вземе предвид, ако счете за уместно, повече или по-малко сериозния характер на изтъкнатите основания, за да установи *fumus boni juris* при оценката на неотложността и евентуално при претеглянето на наличните интереси (Определение по дело *Hassan/Съвет*, посочено по-горе, точка 24, в този смисъл вж. също Определение на председателя на Съда от 23 февруари 2001 г. по дело *Autriche/Съвет*, C-445/00 R, Recueil, стр. I-1461, точка 110).

- 24 При все това, макар повече или по-малко сериозният характер на *fumus boni juris* да не може да не окаже влияние върху преценката на неотложността, истина е, че с оглед на разпоредбите на член 104, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд става въпрос за две отделни условия за налагане спиране на изпълнението, така че жалбоподателят е длъжен да докаже и неизбежното настъпване на значителна и непоправима вреда (вж. Определение на председателя на Съда от 31 януари 2011 г. по дело Комисия/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P-R, точка 27 и Определение на председателя на Съда от 19 юли 2012 г. по дело Akhras/Съвет, C-110/12 P(R), точка 26).
- 25 При тези условия следва да се посочи, че макар председателят на Общия съд да е разгледал и дори да е приел наличието на *fumus boni juris*, това обстоятелство не го освобождава от необходимостта да разгледа свързаното с неотложността условие и само по себе си не може да доведе до налагане на исканите временни мерки (Определение по дело Hassan/Съвет, посочено по-горе, точка 26).
- 26 Следователно точка 13 от обжалваното определение, в която се посочва, че най-напред следва да се разгледа дали свързаното с неотложността условие е изпълнено, не е опорочена от каквато и да било грешка при прилагане на правото. Поради това първата част от четвъртото основание следва да се отхвърли.
- 27 С втората част от четвъртото основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното определение е опорочено от грешка при прилагане на правото по отношение на понятието за значителна вреда. Той по-специално твърди, че логиката на председателя на Общия съд в споменатото определение на практика води до погрешното заключение, че причинена на голямо предприятие вреда никога не може да бъде значителна.
- 28 В това отношение следва да се напомни, че в точки 16—19 от обжалваното определение председателят на Общия съд най-напред уточнява предпоставката, от която изхожда — че за да установи вероятността да претърпи значителна и непоправима вреда, в молбата си за обезпечение жалбоподателят трябва да предостави конкретни и точни данни, подкрепени от подробни документи, позволяващи да се очертае ярна и цялостна картина на финансовото му положение и по този начин да се оценят точните последици, които вероятно биха възникнали при непостановяването на поисканите мерки.
- 29 По-нататък, в точки 20 и 21 от посоченото определение председателят на Общия съд констатира, че в молбата си за обезпечение жалбоподателят се е въздържал да предостави каквато и да било информация относно размера и оборота на предприятието си. Накрая, той подчертава, че жалбоподателят дори не е посочил, че принадлежи към групата на EDF, като не е уточнил и финансовото ѝ положение. Въз основа на това в точка 22 от споменатото определение председателят на Общия съд заключава, че жалбоподателят не е доказал, че твърдяната финансова вреда е достатъчно значителна, за да обоснове налагането на исканите временни мерки, поради което в точка 27 от същото определение приема, че изглежда не е необходимо да се разглежда дали твърдяната вреда е непоправима.
- 30 Следва да се констатира, че посочените разсъждения са опорочени от грешка при прилагане на правото по отношение на понятието за значителна вреда.
- 31 От една страна, като приема, че не може да прецени доколко значителна е финансовата вреда, твърдяна от жалбоподателя в молбата му за обезпечение, поради липса на данни, които да очертаят ярна и цялостна картина на финансовото положение на същия, председателят на Общия съд основава разсъжденията си на концепция, свързана изключително с понятието за значителност. Всъщност тези разсъждения предполагат винаги да е необходимо размерът на всяка твърдяна финансова вреда да може да се сравни с размера на предприятието, което би я претърпяло при неприемане на исканите временни мерки. Случаят обаче не е такъв при молба

като тази на жалбоподателя, основана не на финансовото положение на последния, а по същество на задължението да се направи търговски избор в срок, за който твърди, че е неуместен.

- 32 Наистина, размерът на предприятието на жалбоподателя може да окаже влияние върху преценката за значителността на твърдяната финансова вреда, като същата е толкова по-значителна, колкото е по-голяма в сравнение с този размер, и толкова по-малко значителна в обратния случай. В този смисъл при определени обстоятелства доводите относно значителността на твърдяната вреда могат да бъдат отхвърлени въз основа само на сравнението ѝ с оборота на предприятието, което би могло да я претърпи (вж. в този смисъл Определение на председателя на Съда от 26 февруари 1981 г. по дело Arbed и др./Комисия, 20/81 R, Recueil, стр. 721, точка 14, както и Определение на председателя на Съда от 23 май 1990 г. по дело Comos-Tank и др./Комисия, C-51/90 R и C-59/90 R, Recueil, стр. I-2167, точки 25 и 26).
- 33 При все това не може да се изключи възможността финансова вреда, която обективно е голяма и за която се твърди, че е следствие от задължението в неуместен срок окончателно да се направи важен търговски избор, да се приеме за „значителна“, и дори при липса на информация относно размера на съответното предприятие значителността ѝ да се счита за очевидна. Поради това само по себе си обстоятелството, че в молбата си за обезпечение жалбоподателят не е предоставил информация относно размера на предприятието, към което принадлежи, не е достатъчно, за да обоснове отхвърлянето на посочената молба с мотива, че жалбоподателят не е установил значителността на твърдяната вреда.
- 34 От друга страна, доколкото точка 22 от обжалваното определение се основава на факта, че жалбоподателят по-специално не е установил в съответствие с наложените от съдебната практика изисквания, посочени в точка 16 от същото определение, че при непостановяване на поисканите временни мерки би изпаднал в положение, което би могло да застраши самото му съществуване или да промени значително пазарните му дялове, посочените изисквания по същество спадат по-скоро към понятието за непоправимост на твърдяната вреда, отколкото към това за значителността ѝ. Като се има предвид, че обжалваното определение се основава изключително на факта, че наличието на значителна вреда не може да се установи, без да се разгледа непоправимостта на същата, споменатите изисквания не са относими за целите на преценката на обосноваването на изложените в посоченото определение разсъждения.
- 35 Тъй като втората част на четвъртото основание е обоснована, обжалваното определение следва да се отмени в частта, в която съдията по обезпечителното производство е допуснал грешка при прилагане на правото по отношение на понятието за значителна вреда. Поради това не е необходимо да се разглеждат третата част от четвъртото основание, както и първото, второто, третото и петото основание.
- 36 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, когато отменя решението на Общия съд, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато състоянието му позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.
- 37 Посочената разпоредба се прилага и по отношение на жалбите, подадени на основание на член 57, втора алинея от Статута на Съда (вж. Определение на председателя на Съда от 29 януари 1997 г. по дело Antonissen/Съвет и Комисия, C-393/96 P(R), Recueil, стр. I-441, точка 45, както и Определение на председателя на Съда от 14 юни 2012 г. по дело Qualitest FZE/Съвет, C-644/11 P(R), точка 59).

- 38 Тъй като делото е в състояние, позволяващо по него да се постанови окончателно решение, Съдът следва да се произнесе по подадената от EDF молба за постановяване на временни мерки.

По молбата за постановяване на временни мерки

- 39 Съгласно член 104, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд в молбата за постановяване на временни мерки се излагат „предметът на спора, обстоятелствата, установяващи неотложността, както и фактическите и правни основания, които обосновават вероятната основателност за постановяване на поисканата временна мярка“. Освен това молбата за обезпечение трябва да е достатъчно ясна и точна, за да може сама по себе да позволи на ответника да подготви становището си, а на съдията по обезпечителното производство — да се произнесе по нея, евентуално без да разполага с други данни, тъй като основните фактически и правни обстоятелства, на които тя се основава, трябва да изпъкват по логичен и разбираем начин от самия ѝ текст (Определение на председателя на Съда от 30 април 2010 г. по дело Ziegler/Комисия, C-113/09 P(R), точка 13).
- 40 Жалбоподателят следва да представи доказателства, че не би могъл да изчака края на производството по разглеждането на жалбата по същество, без да претърпи значителна и непоправима вреда (вж. в този смисъл Определение на председателя на Съда от 4 декември 1991 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91 R, Recueil, стр. I-5823, точка 19, както и Определение на председателя на Съда по дело SCK и FNK/Комисия, посочено по-горе, точка 30). Макар да не е необходимо да се установи с абсолютна сигурност неизбежността на вредата, настъпването ѝ все пак трябва да е предвидимо с достатъчна степен на вероятност (Определение на председателя на Съда от 29 юни 1993 г. по дело Германия/Съвет, C-280/93 R, Recueil, стр. I-3667, точки 32 и 34, както и Определение на председателя на Съда от 14 декември 1999 г. по дело HFB и др./Комисия, C-335/99 P(R), Recueil, стр. I-8705, точка 67).
- 41 Освен това при искане за спиране на изпълнението на акт на Съюза налагането на исканите временни мерки е обосновано само ако въпросният акт е определящата причина за твърдяната значителна и непоправима вреда (Определение по дело Akhras/Съвет, посочено по-горе, точка 44 и Определение по дело Hassan/Съвет, точка 28). Независимо че в случая молбата за обезпечение формално не се отнася до спиране на изпълнението на акт, следва да се констатира, че исканата временна мярка наподобява такова спиране на изпълнение, тъй като жалбоподателят иска да му бъде предоставен допълнителен срок от над две години, за да направи избор между двете възможности, предвидени в поетия от него ангажимент във връзка с проекта „Nest-Energie“. Поради това посочената временна мярка може да се приеме само ако отказът на Комисията да предостави исканото от жалбоподателя продължаване трябва да се счита за определяща причина за твърдяната значителна и непоправима вреда.
- 42 В това отношение следва да се отбележи, най-напред, че частта от молбата за обезпечение, свързана с вредата, която жалбоподателят щял да претърпи и за която същият твърди, че би била значителна и непоправима, не съдържа каквато и да било оценка за значението на твърдяната вреда, а се отнася изключително до последиците, които според него биха възникнали при незабавна продажба на проекта „Nest-Energie“, за сметка на последиците от евентуално решение сам да инвестира в този проект, докато съгласно разглеждания ангажимент жалбоподателят има право на избор между тези две възможности. По отношение на неотложността в молбата си за обезпечение жалбоподателят впрочем твърди, че „неотложността, възникнала вследствие на [спорното] решение, което налага започване на процедура по прехвърляне до 16 октомври 2012 г., е вътрешноприсъща на това решение, тъй като с него дружеството EDF се задължава да прехвърли определени активи в полза на (потенциален) конкурент, който е подходящ приобретател“.

- 43 При все това, видно от молбата за обезпечение, разглеждана в нейната цялост, твърдяната от жалбоподателя вреда би настъпила, поради факта че до 30 юни 2012 г., който срок е продължен със спорното решение до 15 октомври 2012 г., той трябва да направи избор между двете предвидени във втория му ангажимент възможности, а именно, от една страна, прехвърляне на проекта „Nest-Energie“ на подходящ приобретател, и от друга страна, вземане на окончателно решение сам да инвестира в проекта, като твърди, че всяка една от тези възможности би довела до реализиране на финансова загуба за него. Всъщност жалбоподателят поддържа, че инвестицията в проекта „Nest-Energie“, чийто размер е изчислен на 800 милиона евро, може да покрие годишните му фиксирани и променливи разходи, но със сигурност не би покрила първоначалната инвестиция и не би достигнала изисквания праг на рентабилност, докато незабавното прехвърляне на проекта на конкурент е свързано със сериозен риск за продажба на загуба и би било невъзвратно, тъй като би загубил възможността сам да инвестира в проекта.
- 44 Въпреки този прочит на молбата за обезпечение следва да се констатира, че жалбоподателят не е представил доказателства за установяване на наличието на значителна вреда, чието настъпване е предвидимо с достатъчна степен на вероятност, както изисква напомнимата в точки 39 и 40 от настоящото определение съдебна практика.
- 45 Всъщност в молбата си за обезпечение жалбоподателят не предоставя каквито и да било данни относно естеството и значението на вредата, която би могъл да претърпи съответно в едната или в другата хипотеза на двете възможности, между които самият той е свободен да избира. Както посочва Комисията по време на изслушването, следва да се приеме, че актуалната стойност на разглеждания проект, която впрочем до голяма степен зависи от перспективите за рентабилността му, по принцип е еквивалентна на цената, която приобретателят би бил готов да плати за него при прехвърлянето, като всяка друга оценка на тази стойност задължително би съдържала чисто спекулативен елемент. Тази констатация предполага, че незабавното пристъпване от жалбоподателя към продажба на проекта „Nest-Energie“ по принцип не би причинило каквито и да било вреди, тъй като при нея той би получил сума, съответстваща на актуалната стойност на имуществото му.
- 46 Доколкото жалбоподателят все пак счита, първо, че настоящите пазарни условия не му позволяват да вземе положително решение за инвестиране в проекта до 30 юни 2012 г., и дори до 15 октомври 2012 г., и второ, че продажбата на проекта „Nest-Energie“ при тези условия предполага реализиране на загуба, доводът му, изведен от настъпването на значителна и непоправима вреда, следователно почива, що се отнася до всеки един от тези възможни подходи, на предположението, че перспективите за рентабилност на разглеждания проект могат само да се подобрят и актуалната стойност на последния е неестествено ниска.
- 47 Следователно твърдяната вреда би била налице само ако до края на 2014 г. условията на белгийския пазар на електроенергия се развият в положителна посока от гледна точка на производителите на електроенергия, така че жалбоподателят да може сам да инвестира в проекта „Nest-Energie“ или да го продаде при по-благоприятни за съответната сделка пазарни условия. В обратния случай жалбоподателят не би претърпял каквито и да било вреди, тъй като възможността да изчака до края на 2014 г., за да упражни избора си, не би му помогнала с нищо, след като тогава пазарните условия биха били сходни и дори по-неблагоприятни в сравнение с настоящите.
- 48 Предвид напомнимите в точка 40 от настоящото определение принципи на съдебната практика вреда като твърдяната в случая, както и големината и следователно значителността ѝ, може да се разглежда като предвидима в достатъчна степен само ако се установи, че бъдещото настъпване на обстоятелствата, пораждащи тази вреда, а именно очакваното положително развитие на белгийския пазар на електроенергия, е вероятно. Поради това, ако иска да се основе на значителността на такава вреда, за да установи неотложност на молбата си за обезпечение, жалбоподателят следва да изложи доводи и да предостави доказателства, въз

основа на които може да се установи, че до края на 2014 г. белгийският пазар на електроенергия е вероятно да се развие положително от гледна точка на производителите на електроенергия, и то до такава степен, че жалбоподателят да има възможност да упражни търговския избор, който разглежданият ангажимент му налага, при значително по-благоприятни условия, ако исканата временна мярка бъде наложена.

- 49 В това отношение следва да се констатира, че в молбата си за обезпечение жалбоподателят не излага такива доводи или доказателства. Напротив, той квалифицира като „значителни и трайни“ промените, настъпили на белгийския пазар на електроенергия в периода 2009—2012 г., които са в основата на настоящото положение на посочения пазар.
- 50 Впрочем в молбата си за обезпечение жалбоподателят не посочва и причините, поради които твърдените от него негативни последици от задължаването му в рамките на 2012 г. да направи търговски избор между прехвърляне на проекта „Nest-Energie“ и приемане на окончателното решение за инвестиране в него представляват значителна вреда, която определено е причинена от отказа на Комисията да удължи предвидения срок за посочения избор.
- 51 Всъщност, макар че решение за удължаване на определения в разглеждания ангажимент срок наистина би позволило да се отложат и дори да се избегнат посочените последици, следва да се констатира, че преките причини за тях са развитието на белгийския пазар на електроенергия в периода 2009—2012 г., както и изборът, първоначално направен от самия жалбоподател през 2009 г., да поеме посочения ангажимент. Впрочем, ако първоначално предвиденият срок беше друг или ако въпросният пазар се беше развил по различен начин, нямаше да има основание за съществуването на искането за промяна и разглежданото в настоящото производство спорно решение. Поради това отказът на Комисията да удължи посочения срок не може да се разглежда като определяща причина за твърдяната вреда по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 41 от настоящото определение.
- 52 Следователно жалбоподателят не е установил, че може да претърпи значителна вреда поради непостановяването на исканите временни мерки.
- 53 Следва да се добави, че при всички случаи твърдяната в случая вреда не може да се квалифицира като непоправима.
- 54 Когато твърдяната вреда е от финансов порядък, исканите временни мерки са обосновани, ако е видно, че при непостановяването им жалбоподателят би изпаднал в положение, което би могло да застраши финансовата му жизнеспособност до момента на постановяване на решението, с което се слага край на производството по разглеждане на жалбата му по същество, или че пазарните му дялове биха се променили значително с оглед по-специално на размера на оборота на предприятието му, както и характеристиките на групата, към която принадлежи (вж. в този смисъл Определение на председателя на Съда от 15 април 1998 г. по дело Samar/Комисия и Съвет, C-43/98 P(R), Recueil, стр. I-1815, точка 36).
- 55 Тъй като критерият, свързан със загуба на пазарни дялове, в случая е ирелевантен, следва да се разгледа дали при непостановяване на исканите временни мерки жалбоподателят би изпаднал в положение, което би могло да застраши финансовата му жизнеспособност.
- 56 Твърдяната вреда обаче се изразява в продажба на загуба и в спадане на очакваната рентабилност на инвестиция, чийто размер възлиза на 800 милиона евро, докато, видно от публични източници, и по-специално от публикувания на уебсайта на групата EDF отчет за 2011 г., общият оборот на групата за 2011 г. възлиза на повече от 65 милиарда евро.

- 57 Предвид финансовата мощ на групата EDF следва да се приеме, че вредата, която би била причинена на жалбоподателя било чрез прехвърлянето на активи на дружество, на което да се възложи изпълнението на проекта „Nest-Energie“, било чрез вземането на окончателно решение той сам да инвестира в него, не може да застраши финансовата жизнеспособност на жалбоподателя.
- 58 Тази констатация не може да се обори от довода, изложен в рамките на петото основание на жалбата на жалбоподателя, че сравнението между световния оборот на групата EDF, а именно 65 милиарда евро, и стойността на разглежданата инвестиция, а именно 800 милиона евро, по същество е ирелевантно за преценката на значителността на твърдяната вреда. Напротив, следва да се констатира, че такова сравнение във всички случаи е релевантно за преценката относно непоправимия характер на вредата. Всъщност вреда, за която се твърди, че произтича от загубите, които биха могли да се реализират в контекста на инвестиция, чиято стойност би била 800 милиона евро, не може да застраши финансовата жизнеспособност на предприятие, чийто оборот възлиза на повече от 65 милиарда евро.
- 59 Накрая, доводът, че твърдяната вреда не може да бъде изчислена и поради това е непоправима, не може да се уважи, тъй като, както стана ясно в точки 42—49 от настоящото определение, в молбата си за обезпечение жалбоподателят не е посочил съответно естеството и значението на тази вреда.
- 60 Вярно е, че вреда от финансов порядък се счита за непоправима, ако не може да бъде компенсирана изцяло, какъвто по-специално би могъл да е случаят, ако настъпилата вреда не би могла да се изчисли (Определение по дело Comos-Tank и др./Комисия, посочено по-горе, точка 24).
- 61 При все това не е възможно да се определи дали дадена вреда може да бъде изчислена, след като естеството и значението ѝ не са уточнени, доколкото е възможно, в молбата за обезпечение. Всъщност жалбоподателят следва да предостави точни и убедителни доводи и доказателства в това отношение, ако иска да се позове на посочената съдебна практика, което той в случая не е направил.
- 62 Поради това не е установено, че твърдяната от EDF вреда може да се квалифицира като непоправима.
- 63 От всички изложени съображения следва, че жалбоподателят не е установил неотложността на налагането на исканите временни мерки. Поради това молбата му за обезпечение трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

- 64 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.
- 65 По силата на член 138, параграф 3 от посочения процедурен правилник, приложим на основание на член 184, параграф 1 от същия по отношение на производството по обжалване, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.
- 66 В случая следва да се приеме, че всяка страна понася съдебните разноски, направени от нея в рамките на настоящото производство по обжалване пред Съда.

По изложените съображения заместник-председателят на Съда определи:

- 1) **Отменя точка 1 от диспозитива на Определение на председателя на Общия съд на Европейския съюз от 11 октомври 2012 г. по дело *Électricité de France*/Комисия (T-389/12 R).**
- 2) **Отхвърля молбата за обезпечение.**
- 3) ***Électricité de France SA* (EDF) и Европейската комисия понасят съдебните разноски, направени от тях в рамките на настоящото производство по обжалване пред Съда на Европейския съюз.**

Подписи